

Bud, ſom Krigen fører med ſig, ſkal jeg ikke her indlade mig paa at udvillie. Jeg ſkal blot ſøge at oplyſe, hvad der maatte være det Rette, med nogle Exempler. Man kan ſige, det er et heiligt Kald, der gives Forældre, naar Gud veſtigner dem med Børn, hvis Opdragelſe de bør antage ſig. Nu kunde det jo være Tilfældet, at den, der havde et ſaadant ſæregent Kald med Henſyn til ſine Børn, kunde komme til at beklæde et Dommerembede. Det kunde være muligt, at den, der ſaaledes kom til at ſidde paa Dommerſtolen, ſaae fort frem for ſig ſit eget Barn, ſin egen Søn. Det kunde være muligt, at Forbrydelsen var af den Art, at den medførte Dodsſtraffen, hvis Loven ſkulde følges. Var der da ikke tvende Stemmer i hans Andre? Var der da ikke et dobbelt Kald? Var ikke Pligt i Strid med Pligt? Vi vide, hvorledes de gamle Romere ſvarede derpaa. De priſte deres Forſteconſul, der var med at forjage Kongemagten fra Rom, da han ſad paa Dommerſtolen, og den, der førtes frem for ham ſom ſkyldig i at have villet føre Kongemagten tilbage, var hans egen Søn. Han tvivlede intet Dieblif, men dømte ham til Døden. Ja, Romerne vare et haardt, herſkeſygt, næſten raat Folk, der endnu i ſine Velmagts- og Udvillingsdage kunde glæde ſig ved at ſee Gladiatører myrde hverandre i hele Folkets Paafyn, men jeg troer, at intet chriſteligt Folk vilde finde ſig deri; man vilde fritage enhver Fader for at dømme ſin Søn, ja formene ham at gjøre det og ſætte en Anden dertil. — Dette er kun et Exempel paa Strid mellem Pligter; man kunde anføre flere. Jeg troer, at det ſæregne Kald, hvormed en Geiſtlig er kaldet, har ſtore Fordringer til ham, og at han derfor vel maa betænke ſig, efterat han har taget den Indvielſe, ſom ſkulde ſondre ham fra andre Chriſtne og gjøre ham ſtillet til at udfylde ſin ſæregne Plads ſom Kirſens Tjener, at han, ſiger jeg, maatte blive lidt tvivlſom, om det var ham ſom ſaadan tilladt i Krigen at føre et Børge, ſom let i hans Haand maatte kunne blive beplettet med Fjendens Blod.

Jeg har derfor, da det nu er kommet ſaa vidt, at Loven ſkal antages eller forkaſtes, ikke

kunnet undlade at udtale mig derom, for idetmindſte at viſe det Standpunkt, ſom jeg troer at burde indtage overfor diſſe Fordringer paa, at de Geiſtlige — deres Ordination uagtet — ſkulde aftjene deres Børnepligt. Der er ogſaa en anden ſæregen Anledning, der har bragt mig til at træde frem. Hvis det, ſom det af den ærede Ordfører blev berørt, ſkulde blive Tilfældet, at Regjeringen udfædte en Veſkjendtgjørelſe om, at theologiſke Candidater ikke kunde vente at komme i Betragtning til Befordring og Anſættelſe og ordineres, medmindre de førſt havde aftjent 5 Aar af deres Børnepligt, ſaa vilde Biſkopperne være fritagne for alle Forlegenheder i den Henſeende. Hvis dette imidlertid ikke blev Tilfældet, hvis Regjeringen ikke udtalte ſig derom, og Candidater, efter at være kaldede, kom til Biſkoppen med Forlangende om at ordineres, ſkulde han da kunne fordrø, at de forinden fremlagde Beviis for, at de havde udfjent deres Børnepligt i 5 Aar; ſkulde han viſe dem bort, eller — denne Mangel uagtet — ordinere dem? Jeg vilde anſee det for rigtigt at udbede mig Miniſteriets Afgjørelſe af dette Spørgsmaal. Kun Indfødtne blive, ſaavidt jeg veed, naar Udſkrivning ſiuder Sted, optagne i Rullen, og ingen Fremmed kan vente at ſaae Indfødsret, derſom han ikke førſt forelægger Beviis for, at han er løst fra ſit underſaatlige Forhold til den Konge, til hvis Underſaatter han tidligere hørte. Ja, noget Egnende finder Sted, idet en Candidat, der har aftjent ſin Børnepligt i de 5 Aar, melder ſig til at blive ordineret. Han er den borgerlige Dyrighed, hvis Underſaatter han oprindeligt er, Eydighed ſkyldig; han maa, hvis han udſkrives, og det bliver Krig, gaae, hvor den ſender ham, gaae i Krigen, og gjøre den Gjerning, han der er ſat til, hvad Ddelæggeſe der end afſtedkommes, hvor ſorgelige Virkningerne deraf end blive. Har han ikke løst ſig fra det oprindelige underſaatlige Forhold, ſom han med Henſyn til denne Pligt ſtaaer i til Staten, kan det være tvivlſomt, om man kan ſige, at han i alle Henſeender kan paatage ſig de Forpligtelſer, han paatager ſig ved at lade ſig indvie til Kirſens Tjener. Imidlertid tør man vel vente, at Regjeringen, ſom er nærmefl dertil, vil meddele Dplyſning,